Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12 Poslovni broj: P-527/2019-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Petračić, OIB 79682858624, Otona Kučere 13, 44250 Petrinja, zastupane po punomoćnicima iz ZOU Milica Nenadović Timarac i Marko Bebek, odvjetnicima iz Siska, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, zastupane po punomoćnicima iz OD Knezović i Partneri j.t.d. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 14. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, te punomoćnika tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Vesne Petračić u dijelu koji glasi:
" Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Vesni Petračić, OIB: 79682858624, Petrinja, Otona Kučere 13, iznos 5.375,00 eura."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Vesni Petračić, OIB: 79682858624, Petrinja, Otona Kučere 13, zakonsku zateznu kamatu na iznos 5.375,00 eura tekuću od 15. ožujka 2007. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te od 01. siječnja 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i to kako slijedi:

- 31,07 eur počevši od 15.3.2007. pa do isplate
- 30,48 eur počevši od 16.4.2007. pa do isplate
- 29,72 eur počevši od 15.5.2007. pa do isplate
- 29,54 eur počevši od 15.6.2007. pa do isplate
- 29,16 eur počevši od 16.7.2007. pa do isplate

- 29,35 eur počevši od 16.8.2007. pa do isplate
- 45,23 eur počevši od 14.9.2007. pa do isplate
- 44,07 eur počevši od 15.10.2007. pa do isplate
- 44,80 eur počevši od 15.11.2007. pa do isplate
- 43,73 eur počevši od 14.12.2007. pa do isplate
- 44,84 eur počevši od 15.1.2008. pa do isplate
- 44,35 eur počevši od 15.2.2008. pa do isplate
- 84,88 eur počevši od 14.3.2008. pa do isplate
- 83,70 eur počevši od 15.4.2008. pa do isplate
- 80,50 eur počevši od 15.5.2008. pa do isplate
- 80,97 eur počevši od 16.6.2008. pa do isplate
- 79,76 eur počevši od 15.7.2008. pa do isplate
- 79,05 eur počevši od 14.8.2008. pa do isplate
- 78,56 eur počevši od 15.9.2008. pa do isplate
- 80,95 eur počevši od 15.10.2008. pa do isplate
- 83,72 eur počevši od 14.11.2008. pa do isplate
- 86,99 eur počevši od 15.12.2008. pa do isplate
- 94,02 eur počevši od 15.1.2009. pa do isplate
- 93,37 eur počevši od 16.2.2009. pa do isplate
- 90,41 eur počevši od 16.3.2009. pa do isplate
- 90,21 eur počevši od 10.4.2009. pa do isplate
- 89,55 eur počevši od 15.5.2009. pa do isplate
- 87,88 eur počevši od 15.6.2009. pa do isplate
- 87,43 eur počevši od 15.7.2009. pa do isplate
- 85,67 eur počevši od 14.8.2009. pa do isplate
- 86,29 eur počevši od 15.9.2009. pa do isplate
- 84,49 eur počevši od 15.10.2009. pa do isplate
- 84,44 eur počevši od 16.11.2009. pa do isplate
- 83,62 eur počevši od 15.12.2009. pa do isplate
- 84,78 eur počevši od 15.1.2010. pa do isplate
- 85,23 eur počevši od 15.2.2010. pa do isplate
- 84,23 eur počevši od 15.3.2010. pa do isplate
- 84,68 eur počevši od 15.4.2010. pa do isplate
- 86,03 eur počevši od 14.5.2010. pa do isplate
- 85,71 eur počevši od 15.6.2010. pa do isplate
- 87,34 eur počevši od 15.7.2010. pa do isplate
- 86,10 eur počevši od 13.8.2010. pa do isplate
- 90,40 eur počevši od 15.9.2010. pa do isplate
- 86,73 eur počevši od 15.10.2010. pa do isplate
- 86,47 eur počevši od 15.11.2010. pa do isplate
- 79,59 eur počevši od 15.12.2010. pa do isplate
- 79,74 eur počevši od 14.1.2011. pa do isplate
- 77,15 eur počevši od 15.2.2011. pa do isplate
- 76,86 eur počevši od 15.3.2011. pa do isplate
- 76,18 eur počevši od 30.4.2011. pa do isplate
- 80,78 eur počevši od 31.5.2011. pa do isplate
- 80,36 eur počevši od 30.6.2011. pa do isplate

- 83,87 eur počevši od 1.8.2011. pa do isplate
- 80,57 eur počevši od 31.8.2011. pa do isplate
- 77,11 eur počevši od 30.9.2011. pa do isplate
- 58,77 eur počevši od 31.10.2011. pa do isplate
- 57,85 eur počevši od 30.11.2011. pa do isplate
- 57,94 eur počevši od 31.12.2011. pa do isplate
- 57,88 eur počevši od 31.1.2012. pa do isplate
- 57,17 eur počevši od 29.2.2012. pa do isplate
- 55,84 eur počevši od 31.3.2012. pa do isplate
- 55,35 eur počevši od 30.4.2012. pa do isplate
- 54,74 eur počevši od 31.5.2012. pa do isplate
- 53,51 eur počevši od 30.6.2012. pa do isplate
- 52,76 eur počevši od 31.7.2012. pa do isplate
- 51,64 eur počevši od 31.8.2012. pa do isplate
- 50,22 eur počevši od 1.10.2012. pa do isplate
- 49,97 eur počevši od 31.10.2012. pa do isplate
- 49,38 eur počevši od 30.11.2012. pa do isplate
- 48,30 eur počevši od 31.12.2012. pa do isplate
- 46,33 eur počevši od 31.1.2013. pa do isplate
- 46,36 eur počevši od 28.2.2013. pa do isplate
- 45,54 eur počevši od 2.4.2013. pa do isplate
- 44,30 eur počevši od 30.4.2013. pa do isplate
- 42,36 eur počevši od 31.5.2013. pa do isplate
- 41,45 eur počevši od 1.7.2013. pa do isplate
- 40,80 eur počevši od 31.7.2013. pa do isplate
- 40,27 eur počevši od 31.8.2013. pa do isplate
- 39,86 eur počevši od 30.9.2013. pa do isplate
- 38,66 eur počevši od 31.10.2013. pa do isplate
- 37,90 eur počevši od 30.11.2013. pa do isplate
- 37,14 eur počevši od 31.12.2013. pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Vesne Petračić u dijelu koji glasi:
" Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Vesni Petračić, OIB: 79682858624, Petrinja, Otona Kučere 13, iznos 11.780,25 eura."

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Vesni Petračić, OIB: 79682858624, Petrinja, Otona Kučere 13, zakonsku zateznu kamatu na iznos od 11.780,25 eura tekuću od 14. studenog 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te od 01. siječnja 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i to kako slijedi:

- 16,77 eur počevši od 14.11.2008 pa do isplate
- 38,03 eur počevši od 15.1.2009 pa do isplate
- 38,15 eur počevši od 16.2.2009 pa do isplate
- 23,62 eur počevši od 16.3.2009 pa do isplate
- 26,58 eur počevši od 10.4.2009 pa do isplate
- 26,58 eur počevši od 15.5.2009 pa do isplate
- 20,14 eur počevši od 15.6.2009 pa do isplate
- 21,62 eur počevši od 15.7.2009 pa do isplate
- 14,53 eur počevši od 14.8.2009 pa do isplate
- 23,15 eur počevši od 15.9.2009 pa do isplate
- 15,71 eur počevši od 15.10.2009 pa do isplate
- 20,08 eur počevši od 16.11.2009 pa do isplate
- 19,25 eur počevši od 15.12.2009 pa do isplate
- 32,13 eur počevši od 15.1.2010 pa do isplate
- 40,28 eur počevši od 15.2.2010 pa do isplate
- 38,51 eur počevši od 15.3.2010 pa do isplate
- 47,01 eur počevši od 15.4.2010 pa do isplate
- 62,13 eur počevši od 14.5.2010 pa do isplate
- 65,56 eur počevši od 15.6.2010 pa do isplate
- 83,27 eur počevši od 15.7.2010 pa do isplate
- 80,32 eur počevši od 13.8.2010 pa do isplate
- 118,36 eur počevši od 15.9.2010 pa do isplate
- 97,68 eur počevši od 15.10.2010 pa do isplate
- 102,41 eur počevši od 15.11.2010 pa do isplate
- 126,03 eur počevši od 15.12.2010 pa do isplate
- 134,66 eur počevši od 14.1.2011 pa do isplate
- 119,65 eur počevši od 15.2.2011 pa do isplate
- 124,62 eur počevši od 15.3.2011 pa do isplate
- 126,24 eur počevši od 30.4.2011 pa do isplate
- 175,50 eur počevši od 31.5.2011 pa do isplate
- 180,29 eur počevši od 30.6.2011 pa do isplate
- 221,45 eur počevši od 1.8.2011 pa do isplate
- 200,31 eur počevši od 31.8.2011 pa do isplate
- 177,17 eur počevši od 30.9.2011 pa do isplate
- 174,69 eur počevši od 31.10.2011 pa do isplate
- 172,90 eur počevši od 30.11.2011 pa do isplate
- 183,94 eur počevši od 31.12.2011 pa do isplate
- 193,56 eur počevši od 31.1.2012 pa do isplate
- 194,85 eur počevši od 29.2.2012 pa do isplate
- 188,20 eur počevši od 31.3.2012 pa do isplate
- 192,69 eur počevši od 30.4.2012 pa do isplate
- 195,76 eur počevši od 31.5.2012 pa do isplate
- 190,59 eur počevši od 30.6.2012 pa do isplate
- 191,95 eur počevši od 31.7.2012 pa do isplate
- 188,07 eur počevši od 31.8.2012 pa do isplate
- 179,81 eur počevši od 1.10.2012 pa do isplate

- 188,74 eur počevši od 31.10.2012 pa do isplate
- 193,03 eur počevši od 30.11.2012 pa do isplate
- 189,91 eur počevši od 31.12.2012 pa do isplate
- 173,05 eur počevši od 31.1.2013 pa do isplate
- 187,37 eur počevši od 28.2.2013 pa do isplate
- 188,62 eur počevši od 2.4.2013 pa do isplate
- 183,01 eur počevši od 30.4.2013 pa do isplate
- 165,56 eur počevši od 31.5.2013 pa do isplate
- 165,14 eur počevši od 1.7.2013 pa do isplate
- 169,40 eur počevši od 31.7.2013 pa do isplate
- 176,27 eur počevši od 31.8.2013 pa do isplate
- 185,79 eur počevši od 30.9.2013 pa do isplate
- 180,88 eur počevši od 31.10.2013 pa do isplate
- 184,36 eur počevši od 30.11.2013 pa do isplate
- 188,30 eur počevši od 31.12.2013 pa do isplate
- 189,04 eur počevši od 31.1.2014 pa do isplate
- 194,18 eur počevši od 28.2.2014 pa do isplate
- 192,49 eur počevši od 31.3.2014 pa do isplate
- 186,81 eur počevši od 30.4.2014 pa do isplate
- 184,99 eur počevši od 31.5.2014 pa do isplate
- 185,81 eur počevši od 30.6.2014 pa do isplate
- 192,26 eur počevši od 31.7.2014 pa do isplate
- 197,69 eur počevši od 1.9.2014 pa do isplate
- 196,57 eur počevši od 30.9.2014 pa do isplate
- 201,26 eur počevši od 31.10.2014 pa do isplate
- 204,45 eur počevši od 1.12.2014 pa do isplate
- 202,57 eur počevši od 31.12.2014 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 31.1.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 28.2.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 31.3.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 30.4.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 1.6.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 30.6.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 31.7.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 31.8.2015 pa do isplate
- 203,10 eur počevši od 30.9.2015 pa do isplate, u roku od 15 dana.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

1. Tužitelj Miroslav Petračić podnio je dana 11. lipnja 2019. ovome sudu tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d., radi isplate. U tužbi je naveo kako je Ugovorom o kreditu broj: 406-84/2006 od 28. rujna 2006. (dalje: Ugovor o kreditu) sklopljenom u Sisku između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) kao kreditora, tužitelju odobren stambeni kredit u visini kunske protuvrijednosti iznosa od 88.400,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita s rokom otplate od 10 godina. Člankom 3. Ugovora o kreditu ugovorena je redovna

kamatna stopa od 3,88 % godišnje, a člankom 6. Ugovora o kreditu ugovoreno je da je kamatna stopa promjenjiva. Tužena banka je u Ugovor o kreditu ugradila odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze bila promjenjiva i to na osnovi jednostrane odluke tuženika, ali o kojoj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom toga, uglavci o promjenljivim ugovornim kamatama (kamatnim stopama) su protivni odredbama članka 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja odnosnog ugovora, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već su se pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine, koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda br: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. Polazeći od pravila da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je primio na osnovi ništetne ugovorne odredbi kojom je ugovorio promjenjivu stopu ugovorene kamate. Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbama članka 323. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj, kao korisnik kredita, ne raspolaže odgovarajućom dokumentacijom iz Ugovora o kreditu, a bez koje dokumentacije nije moguće utvrditi visinu iznosa koje mu tuženik mora vratiti, ali tu dokumentaciju zasigurno ima tužena banka. Radi se o podacima koje je tužena banka, prema sadržaju građanskopravnog odnosa, dužna dati tužitelju te dostavu koje je tužitelj dopisom od 15. svibnja 2019. zatražio od tuženika, a što tuženik nije učinio do dana podnošenja ove tužbe. Slijedom navedenoga tužitelj predlaže da sud naloži tuženiku dostavu dokumentacije. Stoga tužitelj u ovom slučaju ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev prije nego što dođe do navedenih podataka i prije nego se provede odgovarajuće vještačenje, nakon čega će tužitelj odrediti visinu novčane tražbine čiju isplatu traži ovom tužbom. Tužitelju uz glavnicu pripadaju i zakonske zatezne kamate koje će se također odrediti naknadno nakon provedenog vještačenja i u roku koji odredi sud. Tužitelj u ovom trenutku samo pretpostavlja da se radi o tražbini u iznosu ne manjem od 30.000,00 kn pa je u tom smislu i naznačena možebitna vrijednost predmeta spora.

2. U svom odgovoru na tužbu od 11. lipnja 2019. tuženik Addiko Bank d.d., tuženik izričito osporava osnovu, ali i visinu tužbenog zahtjeva koju tužitelj namjerava naknadno specificirati te pored toga ističe kako je tužba nedopustiva obzirom ne sadrži određen zahtjev u pogledu glavne stvari sukladno Zakonu o parničnom postupku. Predlaže sudu odbaciti tužbu kao nedopuštenu. U prvom redu, tuženik osporava da bi navedene odredbe Osnovnog ugovora bile ništetne (o tome ne postoji niti jedan dokaz u spisu, o čemu će biti više riječi u nastavku). Međutim, bez obzira na navedeno odnosno bez potrebe raspravljanja i odlučivanja o tome jesu li ili nisu ništetne navedene odredbe Osnovnog ugovora, tuženik ističe kako je pitanje vraćanja iznosa koje traži tužitelj konačno i sporazumno riješeno temeljem Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 406-84/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje u tekstu: „Aneks") sklopljenim medu strankama ovog spora sukladno ZID ZPK. Nedvojbeno je kako ZID ZPK predstavlja konačno i trajno rješenje problematike kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Temeljem provedbe konverzije tužitelj je već obeštećen za iznose koje potražuje tužbom. Navedeni iznos odgovara upravo iznosu preplate utvrđenom u članku 2. Aneksa. Tužitelju su plaćene

odnosno priznate preplaćene svote u navedenom iznosu na način da su iskorištene za podmirenje obroka prema novom otplatnom planu. Dakle, tužitelj je namiren sa svojim potraživanjem slijedom čega je u potpunosti jasno kako tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Odbacivanju tužbe zbog nepostojanja pravnog interesa ima mjesta ako se pokaže da sve i kada bi tužiteljev pravozaštitni zahtjev bio osnovan - on od povoljne presude ne bi imao drukčije i kvalitetnije pravne koristi od one koju već ima. Ovdje je upravo riječ o takovom slučaju. Već samo iz tog razloga tuženik smatra kako tužbu valja odbaciti kao nedopuštenu. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare utuženih tražbina. Sukladno članku 226. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima tražbine povremenih davanja za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate (kao što je to bio slučaj kod anuiteta koje je tužitelj otplaćivao prema Osnovnom ugovoru) zastarjevaju za 3 godine od dospjelosti svakoga pojedinog davanja. Upravo temeljem ove zakonske odredbe u trenutku podnošenja tužbe već je nastupila zastara svih navodnih tražbina tužitelja obzirom da je proteklo više od 3 godine od dospjelosti svih anuiteta po Osnovnom ugovoru. Naime, Osnovni ugovor sklopljen je dana 28.09.2006. godine, a Aneks temeljem kojeg je, između ostalog, promijenjena visina anuiteta sklopljen je dana 05.11.2015. godine. Ukoliko, pak, tužitelj smatra da mu pripada pravo zahtijevati od tuženika plaćanje utuženih iznosa temeljem instituta stjecanja bez osnove, tuženik ističe kako je i u tom slučaju prigovor zastare u potpunosti osnovan. Naime, obzirom da za tražbine po osnovi stjecanja bez osnove nije propisan nikakav poseban zastarni rok, iste zastarijevaju u općem zastarnom roku od 5 godina. Pritom prema prevladavajućoj sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženoj u Presudi Rev-x 183/11-2 od dana 16.10.2013. godine, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništetnog pravnog posla rok zastare počinje teći od dana sklapanja ništetnog pravnog posla. Slijedom toga, a budući da je od dana sklapanja Osnovnog ugovora - koji sadrži po tužitelju ništetne klauzule na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev za plaćanje - proteklo više od 5 godina, jasno je kako je tužiteljevo navodno potraživanje u cijelosti zastarjelo. Tuženik ističe kako tužitelj nakon izvršene konverzije kredita nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po Osnovnom ugovoru. Iz sklopljenog Aneksa je razvidno kako je tužitelj prihvatio tuženikov prijedlog konverzije Osnovnog ugovora. Time je Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR na način kao da je u svim aspektima (kako u pogledu glavnice, tako i u pogledu ugovornih kamata) i bio sklopljen u EUR od samog početka. Prema tome, prvotni CHF ugovor o kreditu je nakon konverzije u eurski kredit jednostavno prestao postojati obzirom da konverzija ima pravni učinak ex tunc. Takav pravni učinak konverzije proizlazi iz samog ZID ZPK obzirom da je provedbom konverzije korisnik kredita doveden u položaj u kojem bi bio da je umjesto kredita u CHF sklopio odgovarajući kredit u EUR. Kao što je naprijed detaljno objašnjeno, kamate i glavnica po CHF kreditu preračunate su u kamate i glavnicu u EUR po tečaju koji je banka primjenjivala na dan uplate kredita iste vrste i trajanja u EUR, a ukupno (do trenutka provedbe konverzije) uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine preplatu koja se koristi za namirenje budućih obroka sve dok se preplata potpuno ne iskoristi. Dakle, prvotni Osnovni ugovor u cijelosti je zamijenjen novim ugovorom (Aneksom) kojim je utvrđen novi opseg i sadržajno drugačija obveza primatelja kredita, čime je Osnovni ugovor prestao postojati (obveznopravni dužničko-vjerovnički odnos između stranaka nakon provedbe konverzije postoji isključivo temeljem Aneksa, a ne više po osnovi Osnovnog ugovora). Obzirom da više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, iste se ne mogu više utvrditi

ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje po osnovi stjecanja bez osnove. Naime, jedna od osnovnih pravnih pretpostavki za nastanak obveze vraćanja temeljem stjecanja bez osnove jest da prijelaz dijela imovine Zakona o obveznim odnosima). Međutim, navedeni kriterij nije ispunjen u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu činjenicu kako su stranke sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora odnosno u njemu sadržanih spornih odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. S tim u vezi, tuženik smatra bitnim iznova naglasiti kako je temeljem provedene konverzije izvršena ne samo promjena valute CHF ugovora o kreditu već i promjena kamatne stope te kako ona obuhvaća sve uplaćene svote anuiteta s naslova CHF ugovora o kreditu. Zaključenjem Aneksa tužitelj i tuženik su u potpunosti „izašli" iz ranijeg ugovornog odnosa odnosno prijašnji Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF prestao je postojati. Iz svega naprijed navedenog moguće je također izvesti tumačenje prema kojem su ugovorne strane temeljem mogućnosti koja je bila dana samim zakonom (ZID ZPK) izvršile svojevrsnu novaciju obveza sui generis s učinkom prestanka prijašnjih obveza (vezanih uz valutu CHF) i nastanka novih obveza (vezanih za valutu EUR). U svakom slučaju, tužitelj koji je prihvatio konverziju već samo po toj osnovi ne može imati nikakvih tražbina prema tuženiku temeljem Osnovnog ugovora. Tuženik izričito osporava tvrdnje iz tužbe da bi odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi uopće bile ništetne. Tuženik ističe kako su predmetne odredbe valjane, slijedom čega tužitelj nema i ne može imati nikakve tražbine prema tuženiku po ovoj osnovi. U prvom redu, tuženik naglašava kako tužitelj ničime nije dokazao da bi sporne odredbe osnovnog ugovora bile ništetne. Tužitelj nema pravo pozivati se na utvrđenja iz spomenutih presuda donesenih u okviru Kolektivnog spora, i to iz više razloga: a) nije postojala mogućnost ostvarenja kolektivne zaštite potrošača prema potrošačkim propisima koji su bili na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora; b) temeljna pretpostavka za usvajanje tužbenog zahtjeva jest prethodno prejudicijelno utvrđenje suda da su sporne odredbe Osnovnog ugovora ništetne (tuženik kaže prejudicijelno obzirom da se tužbenim zahtjevom ne traži utvrđenje ništetnosti slijedom čega se o navedenoj problematici ne može odlučivati meritorno kao o glavnom pitanju), a tužitelju nedostaje pravni interes da sud donese takovo utvrđenje; c) medu strankama ovog spora više ne postoji pravni odnos koji bi bio obuhvaćen presudama donesenim u okviru Kolektivnog spora; d) pravomoćnost prvostupanjske presude donesene u Kolektivnom sporu ne odnosi se na Osnovni ugovor. U trenutku sklapanja Osnovnog ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03 , u daljnjem tekstu: „ZZP'03"). Odredba članka 131. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine koja regulira institut kolektivne zaštite potrošača stupila je na snagu tek dana 16.07.2009. godine, i to temeljem članka 81. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojom je ukinuta odgoda primjene članka 131. ZZP'07 do dana pristupa Republike Hrvatske u punopravno članstvo Europske unije. S druge strane, članak 502.a Zakona o parničnom postupku kojim je uvedena mogućnost podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava stupio je na snagu tek dana 01.07.2013. godine. Iz navedenog je razvidno kako u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije uopće postojala mogućnost kolektivne zaštite potrošača, pa se tužitelj u ovom konkretnom slučaju nema pravo pozivati na utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora. Navedeno pravo omogućeno je potrošačima tek temeljem pravnih propisa koji su stupili na snagu nakon sklapanja Osnovnog ugovora, a koji propisi se ne primjenjuju retroaktivno. Iz navedenog slijedi zaključak kako utvrđenja iz spomenutih presuda ne mogu imati nikakve pravne učinke na pravnu situaciju tužitelja. Obzirom da tužitelj traži

od tuženika vraćanje navodno preplaćenih iznosa polazeći od pretpostavke kako su odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamati ništetne, za postizanje uspjeha tužitelja u parnici potrebno je da sud kao prejudicijelno pitanje utvrdi ništetnost predmetnih odredaba. Međutim, obzirom da sporne odredbe na čijoj ništetnosti tužitelj temelji svoju tužbu više ne postoje, tužitelj nema pravni interes tražiti od suda utvrđenje ništetnosti tih odredaba koje više ne proizvode nikakve pravne učinke i temeljem kojih ne postoji obveznopravni odnos između stranaka. Obzirom na smisao, cilj, svrhu, narav i pravne učinke konverzije prema ZID ZPK ima se smatrati ne samo kako sporne odredbe Osnovnog ugovora više ne postoje nego i da nikada nisu postojale. Kao što je naprijed već detaljno objašnjeno, temeljem izvršene konverzije prestala su postojati prava i obveze, a time i obveznopravni odnos, između stranaka temeljem spornih odredaba Osnovnog ugovora. Nakon sklapanja Aneksa obveznopravni odnos između stranaka nadalje je (do trenutka zatvaranja kredita odnosno prestanka uslijed ispunjenja obveze tužitelja u cijelosti) postojao isključivo temeljem Aneksa. S tim u vezi, tuženik ističe kako se, s jedne strane, pravomoćne presude donesene u okviru Kolektivnog spora odnose isključivo na ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. S druge strane, medu strankama nije sporno kako je temeljem Aneksa ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR. Iz toga proizlazi jasan zaključak kako navedene presude nemaju nikakav učinak na Aneks koji predstavlja novi (konvertirani) ugovor u kojem vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF nego uz EUR. Prema tome, ugovorne strane koje su sporazumno konvertirale svoj pravni odnos na način da je nastao novi pravni odnos, a onaj stari je prestao postojati, nemaju pravo pozivati se na utvrđenja iz presuda donesenih u Kolektivnom sporu koje se odnose isključivo na stari (sada više nepostojeći) pravni odnos niti bi mogle bilo što potraživati jedna od druge temeljem starog CHF pravnog odnosa. Prilikom ocjene ništetnosti odredaba Osnovnog ugovora potrebno je uzeti u obzir sve okolnosti ovog konkretnog predmeta koje su postojale u trenutku sklapanja ugovora. Pritom je osobito potrebno voditi računa o tome kakva je saznanja objektivno mogao imati sam tužitelj pri sklapanju Osnovnog ugovora, uključujući i okolnost jesu li njegova saznanja o parametrima koji utječu na formiranje tečaja i promjenu kamatne stope bili ili morali biti poznati. Tuženik ističe kako u odnosu na odredbu Osnovnog ugovora o promjenjivosti kamatne stope (članak 6.) nisu ispunjeni uvjeti za provođenje testa poštenosti iz članka 84. ZZP'03 niti uvjeti iz članka 81. ZZP'03 da bi se navedena odredba mogla utvrditi nepoštenom. Tuženik u prvom redu ističe kako odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu. O ništetnosti bi se moglo govoriti samo u slučaju da je visina kamate premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26. ZOO, a što ovdje nije slučaj. Prema tome, pitanje primjene promjenjivih kamatnih stopa s pravnog stajališta ne može biti dovedeno u pitanje, sve dok je visina ugovorene kamate unutar granica predviđenih zakonom. Kao drugo, obzirom da se radi o odredbi koja je sasvim uočljiva, jasna i razumljiva ne može se uopće ocjenjivati njezina poštenost, i to sukladno članku 84. ZZP'03. Naime, odredba članka 6. Osnovnog ugovora je: uočljiva iz razloga što je jasno vidljiva odnosno istaknuta u samom Osnovnom ugovoru te se po veličini fonta ni po čemu ne razlikuje od ostalih odredaba, dakle sasvim je uočljiva; jasna - iz razloga što je jezično i gramatički ispravno sastavljena, ne postoje nikakve dvojbe po pitanju sadržaja odredbe odnosno o tome što su stranke ugovorile temeljem ove odredbe; razumljiva - iz razloga što ne sadrži nikakve pojmove koje bi bile dvojbene po svom značenju. Po prirodi stvari, graničilo bi s vrijeđanjem tvrdnja da tužitelj ne razumije što znači riječ „promjenjiva” odnosno da to znači suprotno od riječi „fiksna”. Dakle, jasno

je kako je predmetna odredba tužitelju bila sasvim razumljiva. Podredno tome, tuženik tvrdi kako predmetna odredba Osnovnog ugovora nije nepoštena obzirom daje riječ o odredbi: o kojoj se pojedinačno raspravljalo - tužitelj je mogao birati između više kredita s fiksnom i promjenjivom kamatnom stopom. Tužitelj je razmotrio sve prednosti i nedostatke jedne i druge opcije i u konačnici odlučio sklopiti Osnovni ugovor koji sadrži odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi; koja ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja odredba sama po sebi ne uzrokuje nikakvu neravnotežu u pravnom odnosu između stranaka i nije ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja obzirom da tuženik nije samovoljno mijenjao kamatne stope jer su svi parametri koji utječu na promjenu kamatne stope izvan sfere utjecaja tuženika. Do stupanja na snagu Zakona o kreditnim institucijama (odnosno do dana 1. siječnja 2009. godine) tuženik je mijenjao kamatnu stopu sukladno Zakonu o bankama. Prilikom promjene kamatnih stopa tuženik se rukovodio tržišnim uvjetima i objektivnim kriterijima prema kojima se određuje visina ugovornih kamata. Naime, do promjene visine kamatnih stopa došlo je isključivo zbog promjena u faktorima koji utječu na povećanje i smanjenje kamatnih stopa. U trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nisu bile na snazi danas važeći propisi koji propisuju obvezu banaka da u pisanom obliku utvrđuju metodologiju i parametre promjene kamatnih stopa. Navedena obveza uvedena je tek donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 112/12, u daljnjem tekstu: „ZID ZPK") dana 04.10.2012. godine. Međutim, bez obzira na navedeno, tuženik je oduvijek svoje odluke o promjenama visine kamatne stope donosio temeljem gore spomenutih objektivnih tržišnih kriterija. Dokaz tome predstavlja činjenica da je već 01.01.2011. godine tuženik utvrdio odnosno propisao Metodologiju promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. iako u tom trenutku nije imao zakonsku obvezu definiranja parametara koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope. Prema tome, i prije donošenja ZID ZPK tuženik je mijenjao visinu kamate isključivo prema tržišnim parametrima, a ne arbitrarno kako to neosnovano i paušalno pokušava argumentirati tužitelj. U konačnici, nije uopće jasno što tužitelj traži odnosno koji novčani iznos. Tužitelj tvrdi da će se iznos utvrditi vještačenjem, međutim nejasan je zadatak koji daje vještaku. Ukoliko tužitelj zapravo želi reći da pod „preplatom" smatra razliku između ukupnog zbroja svih iznosa koji su plaćeni po Osnovnom ugovoru i ukupnog zbroja svih iznosa koji bi bili plaćeni prema nekom imaginarnom (nepostojećem) kunskom kreditu s fiksnom kamatnom stopom - jer iz tužbe se ne može izvesti drugi zaključak negoli taj da tužitelj smatra kako uslijed ništetnosti valutne klauzule i promjenjive kamatne stope kredit postaje kunski s fiksnom kamatnom stopom - tuženik smatra bitnim već u ovoj fazi postupka istaknuti kako takovo razmišljanje nije pravno održivo iz jednostavnog razloga što volja ugovornih strana kod sklapanja Osnovnog ugovora nije bila ugovaranje kunskog kredita s fiksnom kamatnom stopom. Ne može se dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je jasno napisano u Osnovnom ugovoru. Pri donošenju meritorne odluke u ovom sporu ne može se zanemariti nepobitna činjenica kako je tužitelj temeljem Osnovnog ugovora pristao na promjenjivu kamatnu stopu koja može biti viša ili niža od početno ugovorene. Tako su danas, na primjer, kamatne stope za istovrsne kredite daleko niže od onih ugovaranih u razdoblju od 2004. do 2008. godine pa bi sam tužitelj bio oštećen ako bi sud prihvatio njegovu tezu o fiksiranju kamatne stope. Prema tome, pogrešno je tvrditi da uslijed ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ona zapravo postaje fiksna. Bez obzira na pitanje ništetnosti kamatna stopa će uvijek biti promjenjiva obzirom da su stranke tako ugovorile i to je bila njihova volja, a sud nije

ovlašten mijenjati odredbe ugovora niti mijenjati volju ugovornih strana. Uzevši u obzir sve naprijed navedeno, tuženik u prvom redu predlaže sudu: 1) odbaciti tužbeni zahtjev u cijelosti obzirom da: nisu ispunjeni uvjeti za postavljanje stupnjevite tužbe prema članku 186.b stavku 3. Zakona o parničnom postupku; tužitelju nedostaje pravni interes za podnošenje kondemnatome tužbe obzirom da je temeljem Aneksa tuženik već nadoknadio tužitelju sve iznose koje potražuje tužbom, ili, podredno, 2) odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovanu obzirom da: je nastupila zastara navodnih tražbina tužitelja; tužitelj nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje iznosa plaćenih prema Osnovnom ugovoru obzirom da više ne postoji obveznopravni odnos između stranaka temeljem Osnovnog ugovora koji je prestao ispunjenjem (otplatom kredita u cijelosti), a s druge strane stranke su sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora; odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije nepoštena odredba prema ZZP'03, pa stoga niti ništetne i 3) naložiti tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovog postupka.

3. Tužitelj Miroslav Petračić podnio je dana 18. prosinca 2019. ovome sudu tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d., radi isplate. U tužbi je naveo kako je Ugovorom o kreditu broj: 406-84/2006 od 28. rujna 2006. (dalje: Ugovor o kreditu) sklopljenom u Sisku između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) kao kreditora, tužitelju odobren stambeni kredit u visini kunske protuvrijednosti iznosa od 88.400,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita s rokom otplate od 10 godina. Tužitelj ovom tužbom potražuje vraćanje iznosa koji je tuženik primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), su ništetne jer prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. O ništetnosti ugovornih odredbi, kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, već su se pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine, koja je u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj br: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. te konačno presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Polazeći od pravila da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je primio na osnovi ništetne ugovorne odredbi kojom je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Radi se o restituciji utemeljenoj na odredbama članka 323. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj, kao korisnik kredita, ne raspolaže odgovarajućom dokumentacijom iz Ugovora o kreditu, a bez koje dokumentacije nije moguće utvrditi visinu iznosa koje mu tuženik mora vratiti, ali tu dokumentaciju zasigurno ima tužena banka. Radi se o podacima koje je tužena banka, prema sadržaju građanskopravnog odnosa, dužna dati tužitelja te dostavu koje je tužitelj dopisom od 15. svibnja 2019. zatražio od tuženika, a što tuženik nije učinio do dana

podnošenja ove tužbe. Slijedom navedenoga tužitelj predlaže da sud naloži tuženiku dostavu dokumentacije. Stoga tužitelj u ovom slučaju ne može postaviti određeni tužbeni zahtjev prije nego što dođe do navedenih podataka i prije nego se provede odgovarajuće vještačenje, nakon čega će tužitelj odrediti visinu novčane tražbine čiju isplatu traži ovom tužbom. Tužitelju uz glavnicu pripadaju i zakonske zatezne kamate koje će se također odrediti naknadno nakon provedenog vještačenja i u roku koji odredi sud. Tužitelj u ovom trenutku samo pretpostavlja da se radi o tražbini u iznosu ne manjem od 50.000,00 kn pa je u tom smislu i naznačena možebitna vrijednost predmeta spora.

4. U svom odgovoru na tužbu tužitelja od dana 18. prosinca 2019., tuženik Addiko Bank d.d. suštinski ponavlja navode iz odgovora na prethodnu tužbu. Dodaje kako smatra da valutna klauzula sadržana u Osnovnom ugovoru nije ništetna, i to iz sljedećih razloga: a) ugovaranje valutne klauzule je izričito dozvoljeno temeljem zakona; b) valutnu klauzulu nije dozvoljeno podvrgnuti testu poštenosti iz članka 84. ZZP'03, c) valutna klauzula ne predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu u smislu članka 81. ZZP'03. Zakon o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora (Narodne novine br. 35/05, u daljnjem tekstu: „ZOO”) izričito je dozvoljavao ugovaranje valutne klauzule, i to u članku 22. stavku 1.. Pritom ovlaštenje ugovornih strana da ugovore primjenu valutne klauzule proizlazi iz članka 2. ZOO-a koji propisuje slobodu uređivanja obveznih odnosa. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, uz ograničenje da ih ne mogu uređivati suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva. Ugovaranje valutne klauzule ne samo da nije suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva, već je izričito dozvoljeno člankom 22. stavkom 1. ZOO te je ta sloboda ugovaranja valutne klauzule izraz ugovorne autonomije stranaka koje je jedno od osnovnih postulata obveznog prava. Ugovaranjem valutne klauzule u ovom konkretnom slučaju tužitelj i tuženik su dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako su se u ponudi tuženika istovremeno nudili krediti s valutnom klauzulom u različitim valutama, koji su isto tako sadržavali različite uvjete. Tužitelj je imao pravo izbora između više različitih kreditnih proizvoda tuženika, detaljno je analizirao sve opcije i u konačnici podnio zahtjev za odobrenje kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj nije bio ni na koji način prisiljen sklopiti ugovor o kreditu s takovom valutnom klauzulom. Da je valutna klauzula dozvoljena, argumentum a contrario da nije ništetna, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u svom Rješenju br. U-1-392/2011 i dr. od dana 13.12.2016. godine kojim je odbio pokrenuti postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske spomenutog članka 22. ZOO. Tuženik argumentira kako je i ovdje tužitelju zasigurno bilo poznato, a u najmanju ruku nije mu moglo ostati nepoznato, na koji način bi porast vrijednosti CHF mogao utjecati na njegove ugovorne obveze. Tuženik ističe kako članak 84. ZZP'03 izričito propisuje da „nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive” (tzv. test poštenosti). Prema tome, ukoliko su ispunjeni uvjeti iz članka 84. ZZP'03 sporne ugovorne odredbe ne mogu se utvrditi nepoštenima, a time niti ništetnima, sukladno ZZP'03. Stoga valja, prije razmatranja jesu li ispunjeni uvjeti iz članka 81. ZZP'03 za proglašavanje spornih odredaba nepoštenima, u prvom redu ocijeniti može li uopće doći do primjene spomenutog članka obzirom na zakonom propisanu zabranu provođenja testa poštenosti. Iz sadržaja odredbe članka 84. ZZP03 razvidno je kako sljedeći uvjeti moraju biti kumulativno ispunjeni kako bi nastupila zabrana provođenja testa

poštenosti u odnosu na sporne odredbe Osnovnog ugovora: mora biti riječ o odredbama o predmetu ili cijeni ugovora i mora biti riječ o odredbama koje su: jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik ističe kako su u ovom konkretnom slučaju ispunjeni svi naprijed navedeni uvjeti. Među strankama ne bi trebalo biti sporno kako valutna klauzula predstavlja odredbu o predmetu Osnovnog ugovora. Navedeno iz razloga što su valutna klauzula i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi tijekom postupka u povodu kolektivne tužbe procjenjivane upravo s aspekta predmeta i cijene ugovora. Upravo provođenje testa poštenosti od strane sudova u Kolektivnom sporu ukazuje na činjenicu da su i valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa predmet i cijena ugovora o kreditu, jer da tome nije tako, sudovi koji su odlučivali u Kolektivnom sporu ne bi primjenjivali ovaj test. Valutna klauzula utvrđuje iznos novca u domaćoj valuti kojega banka stavlja na raspolaganje potrošaču, kao i iznos novca u domaćoj valuti kojeg je potrošač dužan vratiti banci, a koji se iznosi izračunavaju u domaćoj valuti na temelju tečaja strane valute prema tečaju domaće valute. Prema tome, nedvojbeno je kako je riječ o ugovornoj odredbi koja određuje sam predmet ugovora. Odredbe koje sadrže valutnu klauzulu jasno su navedene u Osnovnom ugovoru (čl. 2. i 4.), ispisane su jednakim fontom slova kao i sve ostale odredbe ugovora slijedom čega su iste uočljive. U člancima 2. i 4. Osnovnog ugovora jasno je navedeno da se tužitelju odobrava kredit u odgovarajućoj kunskoj protuvrijednosti iznosa kredita u CHF te da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u odgovarajućoj kunskoj protuvrijednosti iznosa kredita u CHF. Dakle, sam tekst navedenih odredaba je jezično i gramatički sasvim jasan. Tužitelju je bio i morao biti razumljiv smisao i učinci valutne klauzule sadržane u Osnovnom ugovoru. Na takav zaključak upućuje nekoliko razloga koje tuženik detaljno obrazlaže u nastavku. U prvom redu, tuženik naglašava činjenicu kako je Osnovni ugovor sastavljen u obliku solemnizirane privatne isprave. Navedeno znači kako je tužitelj od strane samog javnog bilježnika bio upoznat sa svim detaljima ovog pravnog posla i pravnim posljedicama koje iz istog proizlaze. Naime, sukladno članku 59. stavku 2. u vezi s člankom 57. Zakona o javnom bilježništvu, prilikom solemnizacije pravnog posla javni bilježnik mora strankama objasniti smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji. U postupku solemnizacije javni bilježnik čita sam ugovor na glas u prisutnosti ugovaratelja i mora upozoriti ugovaratelja ako ugovor sadrži nejasne ili dvosmislene odredbe. Nadalje, zaposlenik tuženika je prilikom sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s ovim kreditnim proizvodom, istom objasnio što zapravo znači valutna klauzula odnosno koji je njezin cilj i svrha, kao i ekonomske posljedice eventualnog porasta vrijednosti CHF na njegove kreditne obveze odnosno rizike koji mogu proizaći iz činjenice ugovaranja kredita u CHF. Isto tako, tuženik smatra bitnim iznova napomenuti kako je prosječnom hrvatskom potrošaču (a time zasigurno i tužitelju) vrlo teško predbaciti da ne razumije mehanizam funkcioniranja valutne klauzule. Ne samo da je tuženik putem svog kreditnog referenta unaprijed odnosno prije sklapanja Osnovnog ugovora detaljno upoznao tužitelja s potencijalnim rizicima promjene tečaja već je u odnosu na potencijalne korisnike kredita općenito provodio i sustavno informiranje i educiranje istih o rizicima valutne klauzule vezane uz CHF. Odredbe Osnovnog ugovora u kojima je sadržana valutna klauzula uočljive, jasne i tužitelju zasigurno sasvim razumljive. Tužitelj je bio svjestan rizika ugovaranja valutne klauzule u CHF te je unatoč navedenom procjenom vlastitih interesa i slobodnom voljom pristupio zaključenju Osnovnog ugovora. Iz navedenog razloga predmetna odredba nije uopće podložna testu poštenosti te se sukladno članku 84. ZZP'03 ista ne može utvrditi nepoštenom. Podredno gore navedenim argumentima, tuženik naglašava kako odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nisu nepoštene. Pojam nepoštene ugovorne odredbe propisan je u članku 81. ZZP'03. Iz

sadržaja predmetne odredbe proizlazi kako se moraju kumulativno ispuniti sljedeći uvjeti da bi se neka ugovorna odredba mogla smatrati nepoštenom: mora biti riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno raspravljalo; mora biti riječ o odredbi koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; da je postupanje trgovca bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik ističe kako u ovom konkretnom slučaju nije ispunjen niti jedan od naprijed navedenih uvjeta. Kao što je već naprijed utvrđeno, tužitelj je imao pravo izbora između više kreditnih proizvoda tuženika. sam tužitelj je za sebe ocijenio kako mu je prihvatljiv upravo kreditni proizvod s valutnom klauzulom u CHF. Prema tome, prava volja i namjera tužitelja bila je sklopiti upravo Osnovni ugovor s valutnom klauzulom u CHF. Između stranaka se pregovaralo koji točno kreditni proizvod uzeti, tužitelj je sve prijedloge razmotrio, informirao se o svim aspektima kreditnog odnosa te s potpunim razumijevanjem obavio izbor između različitih kreditnih proizvoda iz asortimana ponude tuženika odlučivši se u konačnici sklopiti upravo Osnovni ugovor. Dakle, tužitelj je taj koji je sam tražio upravo takav kredit predmet kojega je obveza povrata glavnice izražena u valuti CHF. Već iz same svrhe valutne klauzule je samo po sebi razvidno kako valutna klauzula ne može uzrokovati bilo kakvu, a ponajmanje „znatnu" neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ugovaranje valutne klauzule ima svrhu upravo zaštititi jednakost uzajamnih činidaba. Nesporno je kako se tijekom trajanja kreditnog odnosa oscilacije tečaja CHF u odnosu na HRK mogu kretati u oba smjera (može deprecirati ili aprecirati) što znači da valutna klauzula sama po sebi ne može osigurati isključivo koristi za banku odnosno štetu za potrošača već je itekako moguća i obratna situacija ovisno o tome u kojem smjeru bude oscilirao tečaj. Valutna klauzula osigurava da obje ugovorne strane jednako budu izložene valutnom riziku. Zaključno i podredno gore navedenim argumentima, tuženik ističe kako se u ovom postupku ne može valjano utvrditi nepoštenost valutne klauzule u Osnovnom ugovoru također i iz sljedećeg dodatnog razloga. Članak 83. ZZP03 točno propisuje koje okolnosti se uzimaju u obzir prilikom ocjene nepoštenosti neke odredbe u potrošačkim ugovorima, upućujući između ostalog i na „sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Takvo vezivanje ocjene valjanosti klauzule ugovora za vrijeme njegovog zaključenja znači da će klauzula biti nepoštena samo ukoliko su okolnosti u vrijeme zaključenja ugovora takve da klauzula stvara očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana. Dakle, ukoliko su se okolnosti promijenile nakon zaključenja ugovora i tek se u takvim izmijenjenim okolnostima klauzula pokaže kao nepravedna ili nepovoljna (pa i nepoštena) za drugu stranu, zbog ovakvog izričitog zakonskog vezanja za trenutak zaključenja ugovora ne bi je bilo pravno moguće proglasiti nepoštenom. Budući da su u konkretnom slučaju okolnosti koje su uzrokovale povećane obveze tužitelja (aprecijacija tečaja CHF) nastupile nakon zaključenja Osnovnog ugovora, jasno je kako ne postoji valjana pravna osnova temeljem koje bi se odredbe Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu mogle proglasiti nepoštenima. Ugovaranjem valutne klauzule u Osnovnom ugovoru tuženik mje postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja. Prema tome nije ispunjena niti ova treća pretpostavka za utvrđenje nepoštenosti ugovornih odredaba. Svi iznosi za koje tužitelj tvrdi da su „preplaćeni" temeljem ugovornih odredaba Osnovnog ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nastali su kao posljedica oscilacija u kretanju tečaja HRK u odnosu na CHF odnosno kao posljedica okolnosti na koje sam tuženik nema nikakvog utjecaja i koje nije mogao nikako predvidjeti. Među strankama ne bi trebalo biti sporno da tuženik prije i u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije mogao predvidjeti kretanja tečaja HRK prema CHF. Ne može se dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je jasno napisano u Osnovnom ugovoru:

da je odobren kredit u iznosu 88.400,00 CHF u odgovarajućoj kunskoj protuvrijednosti (članak 2.); da se kredit otplaćuje u 120 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 889,97 CHF (članak 4.); da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke. Uzevši u obzir sve naprijed navedeno, tuženik u prvom redu predlaže sudu: 1) odbaciti tužbeni zahtjev u cijelosti obzirom da: nisu ispunjeni uvjeti za postavljanje stupnjevite tužbe prema članku 186.b stavku 3. Zakona o parničnom postupku; tužitelju nedostaje pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe obzirom da je temeljem Aneksa tuženik već nadoknadio tužitelju sve iznose koje potražuje tužbom, ili, podredno, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovanu obzirom da: je nastupila zastara navodnih tražbina tužitelja; tužitelj nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje iznosa plaćenih prema Osnovnom ugovoru obzirom da više ne postoji obveznopravni odnos između stranaka temeljem Osnovnog ugovora koji je prestao ispunjenjem (otplatom kredita u cijelosti), a s druge strane stranke su sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora; odredba o valutnoj klauzuli nije nepoštena odredbe prema ZZP'03, pa stoga niti ništetna i 3) naložiti tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovog postupka.

5. Ovosudnim rješenjem posl. br. P-527/2019-9 od dana 5. svibnja 2021. spojeni su ovosudni spisi predmeta poslovni broj P-527/2019 po tužbi tužitelja od dana 11. lipnja 2019. i poslovni broj P-874/20219 po tužbi tužitelja od dana 18. prosinca 2019., na način da se spis predmeta poslovni broj P-874/20219 spaja na spis predmeta poslovni broj P-527/2019 u kojem će se donijeti jedinstvena odluka.

6. Rješenjem ovog suda posl. br. P-527/2019-14 od dana 19. rujna 2025. utvrđen je prekid postupka jer je tužitelj Miroslav Petračić umro te je nastavljen na način da je na mjesto pok. tužitelja Miroslava Petračića stupila nasljednica Vesna Petračić.

7. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 6-12 spisa), odgovor na prigovor (str. 13 spisa), aneks uz ugovor o kreditu (str. 358-361 spisa), obavijest o provedenoj konverziji (str. 397 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope (str. 878-882 spisa), otplatni plan (str. 961-963 spisa), pregled prometa za klijente i specifikaciju uplata (str. 978-991 spisa), nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Dragane Bubalo (str. 1031-1041 spisa) te je saslušana tužiteljica Vesna Petračić (str. 1072-1073 spisa) i svjedok Rosana Lukačić (str. 1086 i 1087 spisa).

8. Tužiteljica Vesna Petračić u svom je iskazu navela kako je 2006. godine suprugu i njoj trebao kredit za obnovu i nadogradnju kuće u kojoj su tada živjeli, pa su stoga sklopili ugovor o stambenom kreditu na rok od 10 godina. Valuta u kojoj je sklopljen ugovor je bila CHF. Najpovoljniji krediti su tada bili u Hypo banci prema onom što su im u toj banci rekli i objasnili. Rekli su im tada da je kredit koji im je ponuđen najpovoljniji, a oni se nismo miješali u struku. Dobiveni kredit utrošili su za ono što su rekli da im treba, a otplaćivali si ga u kunama. Ne sjeća se koliko je iznosila rata kredita na početku otplate istog, ali je ona vrlo brzo počela divljati, odnosno jako je narasla. Ne sjeća se koliko je ta rata narasla, a suprug i ona su ga otplaćivali u njihovim mogućnostima. Kredit su u potpunosti otplatili 2015. godine. Kada su u banku došli, čekao ih je već gotov sastavljen ugovor o kreditu. U banci su im tada rekli kako je CHF stabilna valuta i ništa se ne očekuje. Nisu bili vlasnici trgovačkog društva ali su osnovali

OPG za njihove vlastite potrebe, međutim, ovaj OPG nije imao veze sa spornim ugovorom o kreditu. Nekretninu na koju su kredit utrošili nisu iznajmljivali, u istoj su živjeli.

9. Svjedok Rosana Lukačić u svom je iskazu navela kako se sjeća stranke ugovora o kreditu Miroslava Petračića. Ne sjeća se da li je osobno sudjelovala u sklapanju spornog ugovora o kreditu, moguće da je. Sjeća se da su Miroslavu Petračiću objašnjavali kako rata spornog kredita može varirati s obzirom na kretanje tečaja valute u kojoj je ugovor sklopljen kao i promjene kamatne stope, budući su to objašnjavali svim klijentima. Ovaj klijent nije imao nikakvih prigovora na odredbe ugovora. Nisu sugerirali klijentu sklapanje ugovora s valutnom klauzulom u valuti CHF jer nisu klijentima ništa smjeli sugerirati, on je sam odabrao ovakav ugovor. Ukoliko ne bi bio zadovoljan odredbama ugovora, klijent je mogao odustati od istog čak i nakon potpisivanja istog. Misli da je i u samom ugovoru navedeno kako klijent može odustati od sklopljenog ugovor o kreditu čak i nakon njegove isplate sve dok se kredit ne stavi u otplatu. S obzirom da se ne sjeća da li je osobno sudjelovala u sklapanju spornog ugovora o kreditu, navedenih detalja sjeća se budući je to procedura koja se prolazila sa svakim od klijenata. Ne zna tko su bili potpisnici spornog ugovora o kreditu. Ne zna za konkretan ugovor kolika je bila kamatna stopa. Klijentima su objasnili da do promjene kamatne stope dolazi odlukom uprave njihove banke, a o detaljima nisu znali niti oni, osim načelno. To nisu objašnjavali klijentima jer ih to nisu ni pitali. Nisu objašnjavali klijentima rizike sklapanja ugovora u CHF u odnosu na ugovore u euro, jer rizike nisu znali niti oni. Ne zna koliko deviza u CHF je držala Hypo banka tada u svojim rezervama.

10. Podneskom od 16. veljače 2026. tužiteljica je, nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, precizirala tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci presude.

11. Temeljem svih izvedenih dokaza te na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je Suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

12. Uvidom u ugovor o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljenog između prednika tužiteljice Miroslava Petračića, kao korisnika kredita, i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao Banke, od dana 28. rujna 2006., utvrđeno je da je Banka odobrila stambeni kredit korisniku kredita za adaptaciju kuće i refinanciranje kredita u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 88.400,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora), zatim, da rok otplate kredita iznosi 10 godina od stavljanja kredita u otplatu, otplaćuje se u 120 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 889,97 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja (čl. 4. Ugovora), da je ugovorena kamata od 3,88 % dekurzivno godišnje (čl. 3. Ugovora) koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke (čl. 6. Ugovora).

13. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-7129/13 od 13. 6. 2014. i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 249/14-2 od 9. 4. 2015., između ostalog, potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja

povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

14. Nadalje, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 2221/2018-11 od 3. 9. 2019. potvrđena je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. kojom je utvrđeno da je tuženik Addiko Bank d.d. (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, čime je tuženik postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) u razdoblju do 6. 8. 2007., a od 7. 8. 2007. do 31. 12. 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

15. Kolektivni interes potrošača (sadašnjih i budućih), prema navedenim presudama, temelji se na tome da određeni trgovci u svojim standardnim ugovorima ne koriste određene odredbe koje su nepoštene po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i da njihova poslovna praksa ne bude po kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača nepoštena.

16. Nadalje, navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018., temeljem odredbe čl. 502.c ZPP obvezuju ovaj sud, jer se u ovom predmetu radi o individualnom sporu kojeg je pojedinačni potrošač, ovdje tužiteljica, pokrenula protiv ovdje tuženika radi stjecanja bez osnove iznosa kojeg je tuženik na temelju ništetnih odredaba čl. 3. i čl. 6. spornog ugovora o kreditu, u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke i u dijelu kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, dakle, upravo radi zaštite svog pojedinačnog interesa povrijeđenog postupanjem prednika tuženika protivno propisima o zaštiti potrošača, na štetu ovdje tužiteljice, a u odnosu na koju povredu propisa o zaštiti potrošača je odnesena osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

17. Utoliko što je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. 7. 2013. odnosno presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-7129/13 od 13. 6. 2014. i br. Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. pružena apstraktna pravna zaštita kolektivnih interesa i prava svih potencijalnih potrošača i koja pravna zaštita nema kompenzacijski karakter, a ne i zaštita svakog potencijalnog potrošača, to tužiteljica u ovom sporu ima pravo zahtijevati isplatu iznosa preko ugovorene

kamatne stope od 3,88 % godišnje te iznosa anuiteta plaćenog preko iznosa po tečaju švicarskog franka na dan isplate kredita.

18. U odnosu na odredbu čl. 6. Ugovor o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od dana 28. rujna 2006., u dijelu u kojem je ugovoreno da se kamatna stopa mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke, da korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom, za zaključiti je da se radi o neodređenoj ugovornoj odredbi jer je na temelju iste prednik tužiteljice jedino znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, dok, po mišljenju ovog suda, nije mogao ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kamatna stopa kretati, zbog čega je stav ovog suda da buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenljiva nije bila određena, a niti odrediva (čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO), a ujedno je po svom sadržaju, prosječnom potrošaču, objektivno takva ugovorna odredba bila nerazumljiva, dok tuženik nije podnio nikakve dokaze u prilog suprotnom zaključku.

19. Naime, tuženik nije podnio nikakve dokaze da je predniku tužiteljice, kao korisniku kredita, njegov prednik na razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi prednik tužiteljice kao potrošač mogao spoznati učinke koji bi za njega u budućnosti proizašli iz takve ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, pa stoga Sud zaključuje da prednik tužiteljice kao potrošač nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju.

20. U odnosu na navedene odredbe spornog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je otplata anuiteta vezana uz valutu švicarski franak, te također imajući u vidu iskaz tužiteljice, Sud zaključuje da prednik tuženika nije na transparentan način informirao prednika tužiteljice o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak, o činjenici da je takav rizik veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, a niti o činjenici povećanog rizika istovremenog ugovaranja i promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

21. Iz iskaza tužiteljice jasno proizlazi da se o ugovorenoj valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo odnosno da je navedena odredba ugovora dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora prednika tuženika, na koju prednik tužiteljice nije imao mogućnost utjecaja, te prednik tuženika koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je prednik tužiteljice u „slabijem“ položaju, nije prednika tužiteljice informirao o mogućim posljedicama sklapanja navedenog ugovora o kreditu, a tuženik nije dokazao suprotno.

22. Naime, pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara valutnu klauzulu, međutim prednik tuženika je bio dužan, nudeći svoj proizvod predniku tužiteljice, istog informirati o smislu i sadržaju odredaba o valutnoj klauzuli i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja

švicarskog franka u budućem razdoblju otplate kredita, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

23. Dakle, temeljem svega navedenog, Sud zaključuje da su odredbe čl. 3., 4. i 6. Ugovora o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od dana 28. rujna 2006., u dijelu kojem je redovna kamata promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke i u dijelu u kojem se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, bile sastavni dio ugovora sastavljenog od strane prednika tuženika, da o tim odredbama između stranaka nije bilo pregovora, niti je prednik tužiteljice utjecao na sadržaj istih, čime je predniku tužiteljice, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametnuta obveza koju objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključivanja ugovora, te da su takve odredbe nepoštene sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP) i čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje: ZZP/07) kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te u konačnici ništetne, sukladno odredbama čl. 87. st. 1. ZZP i čl. 102. ZZP/07.

24. Dana 5. studenog 2015. prednik tužiteljice i prednik tuženika sklopili su Aneks uz Ugovor o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

25. Ovaj sud smatra da je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15; dalje: ZID ZPK/15) donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. godine koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF s obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

26. Sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu broj: 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Aneksa uz Ugovor proučiti njegove odredbe.

27. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom uz Ugovor o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks uz ugovor o kreditu koji izaziva pravne učinke.

28. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužiteljice kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

29. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Aneksa uz ugovor o kreditu koji je

zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

30. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženika. Međutim, tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa uz Ugovor o kreditu. Prema pravnom shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a.

31. Sud je na prijedlog tužiteljice, izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještakinji Dragani Bubalo koja je u svom pismenom nalazu i mišljenju od 11. veljače 2026. navela kako razlika između mjesečnih iznosa ugovornih kamata za koje je tuženik stvarno dužio prednika tužiteljice i između mjesečnih iznosa ugovornih kamata koje je prednik tužiteljice trebao plaćati prema početno ugovorenoj kamatnoj stopi sveukupno iznosi 5.375,00 eura. Pozitivna razlika između mjesečnih iznosa anuiteta koje je tuženik stvarno naplaćivao od prednika tužiteljice i između mjesečnih iznosa anuiteta koje bi prednik tužiteljice plaćao da su mu mjesečni anuiteti obračunavati po tečaju CHF po kojem je kredit isplaćen sveukupno iznosi 11.780,25 eura. Dana 05.11.2015. sklopljen je Aneks Ugovora o kreditu broj 406-84/2006. Navedeni dodatak Osnovnom ugovoru sklopio se između ugovornih strana radi provedbe postupka konverzije denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015). Navedenim ugovorom prema izračunu konverzije na dan 30.09.2015. utvrđeno je slijedeće: neotplaćena glavnica kredita u CHF iznosi 10.459,12 CHF (48.687,20 HRK), neotplaćena glavnica kredita u EUR iznosi 7.343,31 eura (54.193,62 HRK), razlika u glavnicama iznosi 5.506,42 HRK (730,82 eura), preplata utvrđena po konverziji iznosi 62.801,51 HRK (8.335,19 eura).

32. Stranke nisu imale prigovora samom nalazu i mišljenju stalne sudske vještakinje, osim što je tuženik prigovorio kako je sud pogrešno odredio zadatak vještaku financijsko knjigovodstvene struke.

33. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od dana 28. rujna 2006., pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita zatezne kamate na

preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je prednik tužiteljice plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom uz Ugovor o kreditu broj 406-84/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, na temelju ZID ZPK/15.

34. Stoga je tužiteljici dosuđena zatezna kamata na svaki pojedini mjesečni iznos utvrđene tečajne razlike i razlike po osnovi promjene kamate, po mjesecima sukladno nalazu i mišljenju vještakinje, od datuma dospijeća obveze plaćanja, temeljem odredbe čl. 29. ZOO-a.

35. Nadalje, prigovor zastare kojeg ističe tuženik nije osnovan. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

36. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a kojim je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove primjenom članka 156. stavka 1. ovoga Zakona. Slijedom navedene zakonske odredbe, Sud smatra pravičnim da svaka stranka snosi svoje troškove budući su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima.

U Petrinji, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1.Tužiteljica Vesna Petračić, po punomoćnicima iz ZOU Milica Nenadović Timarac i Marko Bebek, odvjetnicima iz Siska

2. Tuženik Addiko Bank d.d., po punomoćnicima iz OD Knezović i Partneri j.t.d. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088f-63e57**

Kontrolni broj: **06b64-d14f1-a3a43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.